

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519392848/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Stakkels Louis!

Kirsebær, og puttede hende i Munden. – Tilgiv mig, min Herre! at jeg opholder Dem saalænge med Begivenheder, som maaske kun interessere mig selv; men De vil undskyldte mig, naar jeg siger Dem: at min Kone – det er den lille *Annette*. Her er det Sted, hvor jeg lagde Fjælen over Grøvten; netop der krøb vi under Hækken; af hiint store Kirsebærtræ – det var dengang kun lille – plukkede jeg Bær til hende; og derunder var den Græsbænk, hvor min Fader førstegang traf os. „Hvem er Du?“ sagde han. „Jeg er *Annette*,” svarede hun, og blev ved sit Arbejde. Glutten behagede ham; han tillod mig at lege med hende et Par Timer hver Dag.”

„Vi legede sammen i sex Aar; vi arbejdede ogsaa: hun lærte mig at binde Blomsterne – jeg lærte hende at tegne dem. Min Fader fattede saadan Yndest for den Lille, at han lod hende tage Deel i mange af mine Underviisninger – saameget heller som jeg i hendes Nærværelse viste mig langt flittigere, end naar jeg var ene. Saaledes lærte hun Fransk, Italiensk, at skrive, tegne og spille paa Guitar – langt mere end en Skovriders Datter dertid havde godt af at vide. Uden denne Revolution, som rystede hele Verden, skulde en saadan Opdragelse have været hendes Ulykke.”

„Jeg gik i mit syttende Aar – jeg maatte ikke længere være Barn. Jeg skulde træde i mine Forfædres Spor paa Ærens Vej; jeg skulde løfte deres Sværd for min Konge. Siden Slaget ved *Minden*, hvorfra min Fader hjembragte en stiv Arm, havde han ophængt det paa *Charosternes* uplettede Skjold. Nu rakte han mig det mod de Ord: for din Konge, dit Land og din Ære!”

„Jeg kom til *Brienne*, og var i tvende Aar Cammerat med et Menneske, der siden satte Bourbonnernes Krone paa sit Hoved. Jeg gik derudfra som Lieutenant ved et Cuirasseeregiment, der ikke havde Andet at bestille, end at ride fra een Garnison til en anden. Saaledes henranåt syv Aar af mit Liv, om hvilke jeg ikke kan fortælle Dem Andet, end at jeg hver Maaned regelmæssig skrev til min Fader, tænkte tit paa *Rougemont*, og stundom paa *Annette*; deelte min Tid mellem Exercits og Læsning; deelte Pung, men ikke Udsvævelser med mine Cammerater.”

„Efter otte Aars Fraværelse gjensaae jeg mit Fødested. Regimentet var da forlagt til *Rouen*, og jeg erholdt fire Ugers Permission. Hvem skulde jeg her først møde, uden *Annette*? Hun var paa Slottet som Gouvernante for to forældreløse Niecer, som min Fader havde taget

St. St. Blicher

til sig. De gik spadserende paa Vejen hist. Jeg kendte slet ikke min Barndoms Legesøster; hun var nu voxen, en stor og majestætisk Skabning, i sin Ungdoms fulde Flor, og dertil standsmæssig klædt; men hun kjendte mig, og hendes Rødmen viste, at hun ofte maatte have tænkt paa mig. Hvad skal jeg sige Dem, min Herre? De kan selv gjætte det: inden de fire Ugers Forløb conjungerede vi Amo* igjennem alle tempora. Vi begyndte med Præteritum – Fjællebroen, Blomsterkrandsene, Kirsebærrene o.s.v., formerede deraf et himmelskjønt Præsens, og standsede først ved Futurum, da den gamle Baron *Beibone de Charost* overraskede os i Participio** med Mund og Barm ved Barm."

"Han lod, som om han Intet havde seet, og kaldte paa mig. Jeg fulgte ham i ængstelig Forventning. Først i Stadsestuon mellem mine Forfædres Billeder standsede han, og vendte sig mod mig. „*Louis Beibone de Charost!*“ sagde han: „Du kan ikke ægte Skyttens Datter, og Du *maa* ikke forføre en uskyldig Pige! Gaae, lad din Hest sadle, og rid strax tilbage til din Garnison!“ – Jeg adlød – jeg kyste hans Haand, og forlod Rougemont, uden at have taget Afsked med *Annette*."

"Revolutionen tog sin Begyndelse. Kort efter min Tilbagekomst til *Rouen* blev Notablerne sammenkaldte. De kjender vist saameget til hiin frygtelige Begivenhed, at jeg i min Fortælling kan indskrænke mig til det, som umiddelbart vedkommer min egen Skjæbne. Mit Regiment, der talte lutter gammeladelige, ægte royalistiske Officierer, blev opløst. Jeg drog hjem: *Annette* var ikke mere i Rougemont; min Fader havde forlængst skaffet hende en meget fordeelagtig Høvmesterindeplads i Arras. – Urolighederne tiltog; Emigrationen var allerede i fuld Gang. Mange Adelsmænd kom paa deres Udvandring til Rougemont, og raadede min Fader at følge Strømmen. Men han var ikke til at overtale; han ansaae Uvejret for en blot forbigaaende Byge; han ahnede ikke, at det var en Landtorden, hvis Rædsler og Ødelæggelser skulde strække sig over den halve Verden. Et pludseligt Lyngtint aabnede hans Øjne; men kun for at vise ham den Afgrund, det nu var for silde at undflye."

En Morgen vækkede Man mig med den Tidende: at Gaarden var

* Jeg elsker.

** Elskende.